

ZÁKLADNÁ ŠKOLA, KÚPEĽNÁ 2, PREŠOV

SURFER

ŠKOLSKÝ ČASOPIS

ŠKOLSKÝ ROK 2018/2019

ČÍSLO 26



OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod.....	3
Zážitky zo školských podujatí	4
Nikola Šuhaj, divadelný príbeh, ktorý ma očaril	4
Úžasné divadelné dopoludnie	6
Ekofilm.....	6
Bájky	8
O STRAKE A KÚSKU ZLATA.....	8
SLON A MRAVEC.....	8
BÁJKA O PSOVI A MYŠI	9
JELEŇ A VLK.....	11
TULIPÁN A KONVALINKA.....	11
Báje	12
Hodina literatúry.....	12
Prometeus	16
Poviedky.....	18
Záhadná postava.....	18
Domáca úloha.....	21
Básne	26
ČAROVNÁ PRÍRODA.....	26
Pri pohľade na tie krásne hory	28
Dramatizácia – hodina literatúry v piatom ročníku	29
Slovo na záver	32
Zloženie redakčnej rady	33

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

od posledného čísla časopisu uplynulo už pár mesiacov, počas ktorých sme poctivo oslovovali nových prispievateľov a zhromažďovali materiály, ktoré sme následne spoločne dali dokopy a vytvorili nové číslo. Keďže ide predovšetkým o časopis, ktorý má prezentovať naše vyjadrovacie schopnosti a našu predstavivosť, my, redakčná rada, patríme k milovníkom predmetu slovenský jazyk a literatúra. V poradí 26. číslo nášho školského časopisu je istým spôsobom špecifickejšie, pretože jeho obsah tvorí hlavne vlastná tvorba žiakov. Našou snahou bolo ukázať, že možnosti jazyka sú naozaj pestré, čo sa prejavuje v literatúre napríklad rôznorodosťou literárnych druhov a žánrov. Môžete sa tešiť na kratšie i dlhšie epické útvary, na bájky či báje, poviedky, ba dokonca aj na básne. Okrem vlastných textov sme sa pokúsili získať aj názory žiakov na spracovanie literárneho textu, konkrétne na muzikál, keďže sa žiaci pravidelne každoročne zúčastnia vybraného divadelného predstavenia. Dúfame, že sa Vám jednotlivé príspevky budú páčiť a v budúcom čísle sa rozhodneme prispieť aj vy.

Redakčná rada

Zážitky zo školských podujatí

Nikola Šuhaj, divadelný príbeh, ktorý ma očaril

Pravdupovediac, nikdy som nemala obzvlášť rada divadlo, preferovala som kino. Ale neuvedomila som si, že aj dej v divadle môže mať nejaký zaujímavý spád. A to som zistila až na predstavení Nikola Šuhaj v divadle Jonáša Záborského. Keď naša škola mala ísť znovu do divadla, myslela som si, že ma čakajú ďalšie dve hodiny nudy. No len ako som vošla do divadelnej sály, zamyslela som sa, či náhodou tentokrát to nebude ináč. Moju pozornosť upútalo javisko. Nebolo na ňom nič detské ako obvykle. Tentoraz tam boli premyslene dobré kulisy. No to ma stále nepresvedčilo, že to nebude nuda. Ako ináč, všetci sa usadili a po pár minútach sa predstavenie začalo. Čakala som, že nás niekto privíta ako vždy, no mýlila som sa. Privítanie hercov v tomto divadle sa celkom líšilo od mojich predstáv. Keď zhasli svetlá z pravého rohu scény vybehol herec. Bežal po kulisách, preskakoval ich a potkával sa. Chvíľu som nerozumela, čo sa deje, keď zrazu niekto vystrelil slepým nábojom. Bol to ďalší herec hrajúci vojaka. Snažil sa zastreliť bežiaceho herca, ktorým bol Nikola Šuhaj. Už len začiatok ma zaujal natoľko, že som prestala myslieť na to, čo asi budem robiť poobede. Keď vojak vystrelil, myklo celým obecnstvom, vrátane mňa. Dej pokračoval zaujímavým spádom. Nikola vojakom utiekol a po chvíli sme spoznali jeho rodinu a snúbenicu, taktiež sme zistili, že sa ho snažia chytiť maďarskí vojaci, že Nikola je zbojník z oblasti severu východného Slovenska. Jeho postava bola pre mňa zvláštna. Na začiatku som mala pocit, že je dobrý, no ku koncu už na mňa pôsobil ako záporná postava. Jeho život opísaný výkonmi hercov bol statočný, ale zároveň smutný a to nielen pre to, že nakoniec zomrel, čo bolo podľa mňa naozaj efektné, keďže

v novodobých filmoch hlavná postava prežije doslova všetko, ale aj kvôli tomu, že takmer celý život obetoval zbojníčeniu a mal len málo času pre svoju rodinu a snúbenicu, ktorá sa mu neskôr stala manželkou. A to vysvetľovalo aj to, prečo ho chvíľu podvádza s vojakom, ktorý Nikolu prenasledoval. Ako som už písala, nakoniec zomrel a aj spolu so svojim bratom, ktorý sa snažil ísť v jeho zbojníckych šlapajach. Celý príbeh bol strhujúci a plný zápletiiek. V skutočnosti som naozaj ešte nebola na predstavení s takýmto dobrým spádom a dejom. Taktiež dúfam, že sa naša škola ešte párkrát rozhodne ísť na podobne dobré predstavenie.



Sofia
Murčinková,
8.A

Natália
Roskošová,
7.B

Úžasné divadelné dopoludnie

15. februára 2019 sme my, žiaci 8. a 9. ročníka, v rámci školského vyučovania navštívili Divadlo Jonáša Záborského v Prešove. Boli sme si pozrieť predstavenie slovenského muzikálu „Nikola Šuhaj.“

Ja osobne som nikdy predtým v divadle nebola a ohúrili ma pohyblivé kulisy, otváracie pódium, výborné spracovanie a ostatné dopĺňajúce efekty. Nehovoriac o neskutočných hereckých výkonoch. Ponorili nás do príbehu o zbojníkovi, ktorý bohatým bral a chudobným dával, ale žiaľ, nakoniec ho zrada pripravila aj o jeho lásku – Eržiku, aj o život. Celé predstavenie trvalo skoro tri hodiny, čo by sa niekomu mohlo zdať dlho, ale ja by som tam vydržala sedieť a sledovať to so zatajeným dychom aj oveľa dlhšie. Počas predstavenia sme mali jednu dvadsaťminútovú prestávku.

Táto divadelná hra vo mne vyvolala miestami napätie a miestami smiech. Bol to pre mňa neopísateľný zážitok, ktorý úplne zmenil moju predstavu o divadelných hrách. Doteraz ma divadlo veľmi nelákalo, no po tejto divadelnej hre, by som šla do divadla ešte raz veľmi rada. Som veľmi rada, že nám naša základná škola umožnila zažiť takéto jedinečné umelecké dopoludnie.

J. Saksunová, 8.A

Ekofilm

Tohto roku sa naša škola, konkrétne siedmy ročník zúčastnil výchovnej prednášky s ekologickou tematikou. Prednáška bola súčasťou ekofestivalu, ktorý putuje z mesta do mesta po celom Slovensku.

Cieľom prednášky bolo poukázať na to, ako ľudia žijú, koľko odpadu produkujú, koľko plastov kupujeme a pritom ich ani nepotrebuje.

Prečo to robíme? Prečo nerecyklujeme viac? Na tieto otázky a ďalšie, málo ich nebolo, nám odpovedali prostredníctvom videí a filmu, v ktorom ma zaujalo skúmanie dna oceánu – je nádherné. Prečo si ho ľudia nevážia a znečisťujú ho?!

Skúsme to zmeniť a nevyhovárať sa len na dobu, v ktorej žijeme!

Táto prednáška spojená s ekofilmom otvorila oči viacerým ľuďom, aj mne.

Eva Pullmannpová, 7.B



Aneta Miženková, 7.A

Bájky

O STRAKE A KÚSKU ZLATA

Bola raz jedna straka, ktorá našla kúsok lesknúceho sa zlata.

Odniesla si ho do svojho hniezda.

Bol to jej najkrajší kúsok zlata, ktorý našla.

Neskôr našla oveľa väčší kus zlata, tak musela menší kúsok zahodiť.

Po čase, keď začalo pršať, kúsok zlata sa odfarbil a ukázalo sa, že to bol obal od čokolády.

Straka bola smutná a sklamaná.

Ponaučenie: Uspokoj sa s tým, čo máš.

Robert Gmitter, 6.B

SLON A MRAVEC

Jedného dňa sa slon prechádzal a skoro stúpil na mravca, ktorý šiel okolo neho. Potom sa mu slon vysmieval, aký je malý a hlúpy. Neskôr, keď im hrozilo nebezpečenstvo, mravec ľahko prešiel popod obrovskú skalú, ale keďže slon bol veľmi veľký, nezmestil sa tam.

Ponaučenie: Každý je iný a byť veľký neznamená byť lepší.

Sára Chovancová, 6.B



Ili Ivančová, 8.A

BÁJKA O PSOVI A MYŠI

Kráľ ulice – veľký pes si každý deň znášal potravu do svojho úkrytu. Každý večer si z toho jedla niečo zobral. Raz si všimol, že

mu odchádza kus chutnej slaniny. Slaninu kradla hladná myš. Rozzúrený pes sa rozhodol skoncovať s myškou. Preľaknutá zlodejka ho prosila, aby ju nechal na žive a ona mu to raz oplatí. Psa to až tak rozosmialo, že ju nechal odísť. Na druhý deň na ulici chytali túlavých psov. V kletke skončil aj kráľ ulice. Keď sa už lúčil so životom a smutne pozeral na kľúč od kletky, zjavila sa myš. Myš si uvedomila, že pes je v núdzi a rozhodla sa mu pomôcť. Zobrala kľúč od kletky a podala ho psovi. Pes odomkol kletku a bol opäť slobodný.

Poučenie: Aj slabý môže pomôcť silnému.

Veronika Babiková, 6.B



Martin Rázus, 6.A

JELEŇ A VLK

Jedného slnečného dňa sa jeleň Tomáš prechádzal skrz lúku. Predvádzal sa pred jelenicami svojim veľkým paroží. Každému rozprával, ako je nebojácny a najlepší jeleň v celom lese. Všetko to počul aj malý jeleň Šimon, ktorého nikto nemal rád kvôli jeho parožiu. O ľavú časť parožia prišiel pri zápase s Tomášom. V tej chvíli začala prenasledovať jeleniu čriedu vlčia svorka. Črieda na čele s Tomášom začala bezhlavo unikať do lesa. Len jeleň Šimon sa postavil svorke vlkov a svojim činom odlákal vlkov od čriedy. Síce to neprežil, ale svojim činom zachránil čriedu.

Ponaučenie: Aj slabí nás môžu prekvapiť svojim statočným srdcom.

Tereza Mušínská, 6.B

TULIPÁN A KONVALINKA

Vystatoval sa tulipán, že je široko ďaleko najkrajší pán. Pri ňom biela konvalinka smutne hlávkami kýva a rozvoniava.

Keď príde dievča, na tulipán hľadá zvysoka, z diaľky a konvalinku si privonia a pohladí.

Ponaučenie: Aj keď si veľmi krásny nemusí sa Ti dostať veľa lásky, ako tým, ktoré krásne vlastnosti majú.

Šarlota Sabolová



Ke Yu Li, 7.A

Báje

Hodina literatúry

Žiaci šiesteho ročníka sa na chvíľu stali poetmi a poetkami. Pokúsili sa prebásniť známe báje podobne ako autorka Zdenka Laciková, ktorá prebásnila báj Tatranská Kikimora s názvom Zakliata Kráľova hoľa. Ponúkame vám niektoré na prečítanie.

Mgr. Katarína Pappová

Zručný múdry Prometeo, z hliny stvoril ľudské telo.
Aténa ho oživila, tak ľudský život začína.
Zeus sa však nahneval: „Prometeus, ešte si mi obeť nedal!“
A tak ľudia s Prométeom, doniesli mu veľké dielo.
Ale z hnevu Diovho, zmizlo svetlo, bolo len jeho.
Prométeus ľudí ľúbil a tak spravil, čo im sľúbil
V noci vstúpil na Olymp , svetlo vzal Diovi.
Keď to Zeus zistil, hneď mu trest zaistil.
„Budeš ty Prometeus zlodej malý, navždy ku skale prikovaný!“
Tak sa jeho trest začal, orol mu každý deň kus z pečene zobral
O pár rokov v deň či noc, prišiel mu mládenec na pomoc
Herakles zachránil ho rád, ale prsteň s kúskom skaly, ku ktorej bol prikovaný na prste mu zostal dlhý čas.
Po dlhom čase prsteň mu z prsta skĺzol, odišiel Prométeus šikovný zručný
Grécka báj sa nakoniec jeho odchodom končí. .

Miriám Výbošteková 6.A



Nina Vašková, 7.A

V Egypte sa zvykne hovoriť
že napočiatku nebola ani nič
Len Nun, bezbrehé more
čo končí sa v najtmavšom bode
Začala sa dvíhať hmota
a na zemi zaznela prvá životná nôta
Na vrcholčeku ostrovčeka ľala
vajíčko hladké sťa jablčko
bum prask ajaj
prvá škrupina na zem padá

Martin Rázus, 6.A



Hana Vorobelová, 7.A

Prometeus

Jedna Zem raz bola,
Bez človeka žila.
Prometeus z rodu bohov,
smutne kráčal pustou zemou.
Videl, ako zem a dažde
oživujú všetky vášne.
Človek stojí nehybne,
Aténa mu dušu vdýchne.
Ľudí učí Prometeus,
čo je kladivo a čo hus.
Bohovia sa nahnevali,
po Prometea poslali.
„Nič nám ľudia neobetujú
a len si tak polihujú!“
Bohom Prometeovo klamstvo vadí
a sú z toho neradi.
Zeus oheň ľuďom vezme,
Prometeus ho na zem späť privezie.
Zeus prinesie Prometeovi skazu,
priková ho ku Kaukazu.
V ťažkých mukách každý deň
orol zobe mu pečeň.
Herkules orla šípom zabil,
Prometea skazy zbavil.

Na ruke nosí prsteň z Kaukazu,
pripomína mu starú skazu.

Mathias Višňovský, 6.A



Martin Leško, 8.C

Poviedky

Záhľadná postava

Raz som poznala jedno malé dievča. Nemalo meno, nemalo kamarátov, nemalo vlastnú izbu. Malo len svojich láskyplných rodičov. Žili v skromnej drevenej chatrčke pri lese, oddelení od života v meste. Les im už chatrčku pohltil do seba. Konáre stromov sa nad ňu nakláňali ako dlhé ruky a vlhký mach obrastal mohutné drevené trámy na ich obydli. Vedľa chatrče sa vinul žblnkajúci jarný potok, v ktorom prali a pláchali svoje oblečenie. Políčko pred domom momentálne nejavilo žiadne známky života, ale v lete a koncom leta sa tu v plnej pýche tiahnu k nebu paradajky, fazuľa a zemiaky. Teraz sa pomaly blížila jar a rozhadzovala do lesa kvety s malými baculatými púčikmi, v ktorých sa chúlilo prvé tohorodné zelené lístie. No nemuseli ste mať otvorené oči, aby ste vnímali, že sa blíži jar. Stačilo sa započúvať do konárov stromov a hneď ste počuli vtáctvo ako od radosti, že už sa nemusí hádať aj o malinké zrnko pšenice, spieva.

Dievča, ktoré žilo v chatrči, nedokázalo nebyť v prírode ani deň. Stále muselo vystrčiť nos z domu a pokiaľ ste si nedali čo len chvíľku pozor, už sa vám stratilo v lese. Vždy ho príroda priťahovala. Do lesa vbehlo trávnatou cestičkou, ktorá sa po chvíli zmenila na machovú. Z machu vykúkali žalude s klobúčikmi a nebo zacláňali rozkonárené duby. Ich konáre šušťali v chladivom jarnom vetre. Sem-tam z konárov zaškriekala sojka. Cestička, po ktorej šlo, sa kľukatila niekde do hĺbok lesa. Nikdy sa neopovážilo vzdialiť sa od svojho obydli príliš ďaleko, a preto po pár metroch zastalo a hľadelo na cestičku, ktorá pokračovala ďalej a zahýnala niekde do neznáma za kmene dubov. Predstavovalo si, čo by mohlo byť ďalej a či vôbec ďalej niečo je. Zamyslelo sa. Predstavilo si,

ako tam niekde ďaleko v lese žijú kúzelné bytosti, že tam niekde je jazierko a z neho pije obrovský biely jeleň s modrými očami a obrovským paroží, ako keby niesol na parohoch celú korunu stromu. Na ňom sedia malé víly, ktoré sú oblečené v šatách upletených z pavučiniek, na ktorých sa zachytila ranná rosa. Vzduchom letí krdeľ okridlených farebných jašteričiek a za kríkmi sa krčí plachý kôň s orľou hlavou. Z jazera vyliezajú na breh korytnačky obrastené machom a spod hladiny sa na nich pozerajú ryby so striebornými šupinami. Na konároch stromov sedia tri sovy, ktoré splývajú s kvetmi a púčikmi a svojimi veľkými očami pozorne sledujú, čo sa okolo nich deje. Do toho hrajú víly na husličkách so sláčikmi vyrobenými z ich jemnučkých plavých vlásokov. A keď na hladinu jazera spadol list, ozvalo sa jemné ťuknutie.

Zrazu niekde ďaleko za jazierkom prešla postava v čiernom. Dievča sa zamračilo, pretože si tú postavu nepredstavilo. Jednoducho v jej predstave prešla. Keď sa znovu zamerala na svoje predstavy, uvedomila si, že ju prestali poslúchať. Jeleň zdvihol hlavu a nastražil uši. Víly prestali hrať a postavili sa na nohy. Jašteričky už lietať nevidelo a za korytnačkami zostala už iba rozvírená hladina po tom, ako sa ukryli do vody. Kôň s orľou hlavou už niekde zmizol a sovy sa postavili pred kmeň stromu, s ktorým úplne splynuli. Zrazu spoza jedného duba vyšla tá čierna postava už omnoho bližšie k jazierku. Jeleň okamžite odbehol a víly odleteli do kríkov. Postava mala čiernu kapucňu, spod ktorej sa tiahli strieborné vlasy. K nohám, až na zem, jej padali čierne šaty a na odhalených rukách jej bolo vidno, že má sivú pokožku. V rukách držala košík. Vždy keď zastala, ponorila do košíka ruku a vybrala z neho čierny prášok. Sypala ho na stromy, ktoré sa hneď potom premenili na uhlikovo čierne tmavé stromy. Prášok rozfúkla aj na jazero, ktoré nabralo tmavomodrý odtieň. Keď sa dievča pozrelo za

postavu, uvidelo, že celý les za ňou je čierny. Postava sa pomaly približovala ku miestu, kde si dievča predstavovalo, že stojí. O chvíľu postava stála priamo pred dievčaťom. Dievča jej nevidelo do očí, pretože boli zakryté kapucňou, ale videla jej čierne popukané pery. Taktiež cítilo chlad, ktorý z postavy sálal. Postava zdvihla ruku a začala sa natahovať k dievčaťu, dievča vydesene cúvlo, keď zrazu za sebou na ramene zacítilo teplý dotyk. Otočilo sa a uvidelo svojho otca, ako sa na ňu usmieva. Dievča to úplne vytrhlo z predstáv. Poobzeralo sa okolo seba. Našťastie neuvidelo žiadnu postavu v čiernom, len zbadalo, že sa už zotmieva.

Zamyslelo sa. Čo keď postava, ktorú videlo, bola sama Noc? „Poď, pôjdeme domov,“ prihovoril sa jej otec. Dievča len nemo prikývlo. Otec ju chytil za ruku a doviedol domov. Ešte v tú noc, keď zaspávalo, mu v hlave prúdilo plno myšlienok a otázok. „Čo to bolo za postavu? Bola to sama Noc? Prečo som nevedela ovládať svoje vlastné predstavy?“ Na jej neskúsený detský rozum to boli nevysvetliteľné otázky.

Možno vy by ste hneď povedali, že to nebolo reálne, ale... videlo tieto veci. Bolo to len pre to, že jej neskúsený mladý mozog plný fantázie blúznil? Alebo to dievča videlo naozaj niečo pravdivé?

Deti vidia veľa vecí, čo dospelí nie, a preto, keď si to práve číta niekto dospelý, je len na ňom, či tomuto dievčaťu uverí alebo to bude pokladať za veľkú detskú fantáziu. Možno ste už videli to, čo videlo malé dievča. Ako sa k vám blížila Noc. Ale videli ste to inak. Videli ste len veľkú tmavú clonu, ktorá zakrývala vaše mesto. A vaše dieťa videlo postavu v čiernom, ako do vzduchu rozsypávala čierny prach.

Sofia Murčinková, 8.A



Vanesa Štofková, 7.B

Domáca úloha

Ach jaj. A je to tu zase! Ďalší nudný upršaný a veľmi dlhý piatok. Áno, piatok. Mnohí z vás by povedali, že tento opis vytvorený pubertiačkou sa skôr hodí na pondelok. Lenže ja piatok doslova

nenávidím. Síce po piatku nasledujú tzv. "veľmi krátke prázdniny", ale máme hodinu literatúry, a to je des. Tá literatúra robí piatok najhorší deň v týždni. Je to hlavne kvôli môjmu starostlivému otcovi, ktorý je zároveň učiteľ mojej obľúbenej litiky. Ani mi to príliš nevadí, že literatúru na našej škole učí môj otec.

Volám sa Viki. No môj otec má zvykne vyvolať: „Kivi k tabuli!“ V tej chvíli ide celá trieda prasknúť od smiechu. Na tú prezývku si nikdy nezvyknem. Ale zvykla som si, že spolužiaci občas nadávajú na litikára pre "detské" povinné čítanie alebo tvorivé písanie. Nedivím sa im. To tvorivé písanie by si mohol odpustiť. Takto zabíjať čas... Och, môj otec nevie pochopiť, že nie každý má dobrú fantáziu. Minule mi dal za vymyslenú rozprávku štvorku. Vraj iba preto, lebo dobro nevyhralo nad zlom. Detinské. Písať rozprávky je ale riadna nuda. Tvrdím, že už od detstva nemám žiadnu fantáziu. Naozaj ma v detstve nezaujímal pyšné princezné, zlí draci a zlomyseľné ježibaby. Ako môžu autori v knihách nevinné staré ženy premeniť na ježibaby s bradavicami? No fuj, to som v mojom detstve nemohla čítať. No dnes to môj milovaný otec poriadne prehnal. Dal nám za domácu úlohu napísať fantasy poviedku. Aj napriek protestovaniu vlastnej dcéry neustúpil a mojou obľúbenou žabacou grimasou oznámil, že dĺžka poviedky má byť na tri strany.

Po hodine litiky idem domov a predstavujem si, ako čierno-bielo strávim víkend. Zrazu ma zastaví jedna pani. Má na sebe čudnú šatku, gigantické okuliare, divné šaty pripomínajúce nočnú košeľu a obuté šlapky na pláž. Vlasy jej trčia z vrkoča ako farmárovi slama z topánok. Vyrážky a bradavice si ani v duchu nedovolím komentovať. Prihovorí sa mi: „Dievčatko, čo sa tváriš ako človek, ktorý zjedol plný tanier plesnivej kapusty?“ Divne som sa na ňu pozrela, čo tým chcela povedať. Azda som jej pripomínala tú plesnivú kapustu. Odvetila som jej: „Nemám žiadnu fantáziu! Znova

dostanem z domácej päťku." Pohotovo vybrala niečo z tašky a povedala: „Toto sú kartičky. To, čo na nich nakreslíš, to sa v tvojej fantázii stane." Usmiala som sa a zobrala zo slušnosti kartičky. Otec vravel, že cukríky od cudzích ľudí nemám brať, ale o kartičkách nehovoril ani slovo.“

Som doma a idem to vyskúšať. Nie preto, že verím na takéto čary, ale z núdze, že ma nič nenapadá a zasmejem sa na tom. Na prvú kartičku nakreslím želé bosorku. Na druhú dračie vajce. Na tretiu namaľujem diktátora na sliepke a na poslednú seba s drakom. Po tomto kreslení zrazu pocítim, že štyri kartičky sa spájajú do jednej a bum, pohltia ma dnu! Otvorím oči a mám na sebe vojenskú diktátorskú uniformu. Nado mnou lietajú draci a sliepkosovce (niečo medzi sliepkou a sovou). Pred sebou vidím akúsi chalúпку, ktorá sa podobá na želé. Rozhodnem sa vstúpiť dnu. Všetko je tu obrátené naopak, okrem toho som aj hladná, a preto sa pozriem do všetkých zásuviek. V zásuvkách nie je nič, len mŕtva myš s krídlami a masť proti bradaviciam. Zrazu počujem kroky. Nieкто sa blíži. Bojím sa, preto sa skryjem do skrine, v ktorej je veľký smrad. Dvere otvorí nejaká postava a tuším, že sa približuje ku skrini. Ak to bude nejaká krvilačná beštia, zahyniem skôr od strachu ako na otrávenie zo smradu v skrini. Bum, skriňu otvorí želé bosorka. Svojou rukou ju chcem odstrčiť, ale ruka sa mi zasekne v želé tele. Geniálny nápad Viktória! Ježibaba skríkne: „Ach, ty dievčisko nemotorné. Zničila si mi moje fitnes telo!" „Prepáčte, no so želé telom nemôžete vyzeráť fit! A, prosím Vás, nezjedzte ma, ako to zvyknú ježibaby v rozprávkach," odvetím a vytiahnem ruku von. „Čo si si pri jazde s metlou hlavu udrela? Nikdy by som takú kvalitu ako si ty nezjedla. Okrem toho, som ja nóbl bosorka a ako som čítala v bosoráckych stránkach, ješť detí znamená pribrať až sto kíľ. To si ja ako miss nemôžem dovoliť." Vydýchнем si. Ale čo so mnou tá

bosorka chce urobiť? Podľa mojej tváre vysúdila, že som zvedavá, čo bude teraz so mnou. Vyhlásila: „Ak vyhráš proti mne želé dance, pustím ťa a dostaneš odo mňa metlu. Ak prehráš, budeš mi robiť želé koláč do konca života.“ Keďže vzdať sa nemôžem, musím ísť jednoducho do toho. Prikývnem a môžeme začať súťažiť. Jedným lusknutím premenila želé podlahu na parket. Súťažime. Prvé kolo vyhráva bosorka. Nečudo, veď je zo želé. Je ohybná ako guma a ja som v gymnastike poriadne drevo. Moja stratégia je Freestyle. No ona má premakanú chorošku určite od svetového želé bosoráka – tanečníka. „Moja, ty si ale čistý robot. Veď ani bosorták (mlynské kolo) nevieš,“ odvetila so smiechom. Vtom mi napadlo, že tancovať ako robot, doslova ako robot, ona nevie a ja som v tom profík. Konečne môj tanec získal body a vďaka tomu som porazila bosorku pomerom 10:9. „Áááááá, ty malá robotica! To si ako dokázala? Ani samotný brat bosorák má nikdy neporazil. Už vďaka tebe nebudem kráľovnou parketu. Staneš sa ňou ty!“ „Nie, ďakujem. Naučím ťa tie kroky a kráľovnou budeš ty, len ma musíš pustiť.“ Prikývla na môj návrh. Smiešne, ja drevo som naučila primitívne kroky bosorku, podotýkam želé bosorku, ktorá sa nohami dokáže dotknúť svojho krivého nosa. Dá mi metlu a odletím od nej preč.

No super. Tej metle sa vybila baterka po piatich minútach. Čo teraz? Zrazu si všimnem zápas sliepok s dračou loptou, respektíve vajcom. Neviem, ako sa ten šport volá, ale vyzerá ako futbal. Na oblohe svieti nápis, ktorý vytvorili draci a znie – Výhra je dračie vajce a územie. Chudák sliepky. Prehrávajú so sliepkosovcami 5:0. Pristúpim teda pyšne ku kapitánovi sliepok a poviem: „Som kapitánka dievčenského tímu Pinkball. Vyhrávali sme vždy a všade hlavne vďaka mne. Ak vám pomôžem vyhrať, dáte mi vajce a vy si môžete ponechať územie.“ Veliteľka sliepok sa na mňa pozrie a odvetí: „Si tenké drevo, Kapitán musí mať tri slepačie svaly a

nemáš ani krídla a namiesto zobáka máš divnú gombičku." Škaredo sa na ňu pozriem a dvihnem hore metlu, ktorá sa počas prestávky stihla dobiť. Keď metlu uvidí kapitánka, vyhlási: „Si našou novou kapitánkou. Keďže si porazila bosorku, poraziš spolu s nami aj sliepkosovce." Začínam hrať. Ich pravidlá sú strašné. Nemajú vôbec poňatia, čo je to ofsajd a slovo fair-play nepoznajú. Okrem toho v ich pravidlách je, že vajce sa kope krídlami, že zobákom môžu zastaviť protivníka, a to najhoršie je, že sliepka v bránke je desaťkrát väčšia ako samotná bránka. Musím vymyslieť dobrú stratégiu, pretože všetky sliepky naháňajú dračie vajce a nie sú dobre rozmiestnené. „Nový plán!" vykriknem. „Musíme hrať ako mušketieri, musíme držať vo svojom krídle loptu častejšie ako súper, musíme sa naučiť rozoznať vlastnú bránku od súperovej a hlavne musíme dávať góly!" Aj keď som pol hodiny strávila vysvetľovaním, čo je to vlastne mušketier, v zápase sa nám začalo dariť. Sliepky som naučila, ktorá je súperova bránka a kde majú dať gól. Blížila sa posledná minúta zápasu. Bola remíza, a tak som vytiahla tajnú zbraň – metlu. Vysadla som na metlu, preletela ponad všetkých súperov a strelila taký gól, že sieťka z rastlín sa pretrhla. Vyhrali sme. Z dračieho vajca sa stal drak a ja som bez rozlúčenia vyskočila na neho a vrátila som sa domov.

Ocitla som sa nakoniec v triede. Kartičky boli čisté, bez mojich kresieb, a na lavici bol zošit s obsahom môjho malého dobrodružstva. Z poviedky som dostala dvojku. Predsa len som nedokončila naschvál záver, aby to otcovi neprišlo divné. Vyhlásil, že zo mňa bude možno spisovateľka pre deti. Brá, zmrazilo ma...

Nevena Kraviarová, 8.B



Adam Osadzuk, 8.C

Básne

ČAROVNÁ PRÍRODA

Po rannej rose, niečo zasvietilo do okna,
to za obzorom slnko objavilo sa
a lúče pohladili každého jedného tvora.

Príroda sa prebúda,
zase to krásne slnečné ráno rysuje sa.

Zvieratká hneď vyskočili,
na koniec i ľudí pobudili.

Mráčika dnes nikde niet,
deti nadšene do lesa či hoci len von hneď!

Zavri oči, predstavuj deň,
tu krásnu prírodu – započúvaj sa do nej.

Zvieratá a stromy vystihujú radi,
príroda sa nemo teší zo svojej slávy.
Rána sú najkrajšie, keď rosa ich prebúdza,
a večer zase mesiac so slnkom striedajú sa.

Cez deň panuje slnko
a v noci zase mesiac,
každý rád má pohľad na prírodu
ba či aj viac.

Luna nám svieti a kvety voňajú,
slnko sa pripravuje na každodennú úlohu.
Ako som už vravela, v noci mesiac panuje
hoci len jemnejším svetlom,
no stále nás zvrchu pozoruje.

Vôňa a šum potoka,
to je krása hlboká.
Starat' sa aj o ňu treba,
lebo príroda nám dá aj kúsok z neba.



Laura Lindemanová, 8.D

Tereza Sepešiová, 5.A

Pri pohľade na tie krásne hory

Pri pohľade na tie krásne hory,
každý človek láskou horí.
Jeho srdce kamenné,
dlho pýchou väznené,
zrazu slobodné je,
keď nádhera odveká,
jeho srdcom preniká,
keď pozrie na tie výšiny,
našej dávnej otčiny,
i v doliny hlboké dno,
kde ukryté je tajomstvo,
čo vám iba šepot lístia prezradí,
keď láska ľudskú pýchu nahradí.
Vtedy ľudská duša pokojná je,
keď počuje,
rieky bujarej šum,
devy slovenskej spev,
i štebot vtáčí.

Martin Leško, 8.C



Ili Ivančová, 8.A

Dramatizácia – hodina literatúry v piatom ročníku

Ako vieme, zážitkové učenie je najlepším prostriedkom na osvojenie si vedomostí. Veď nie nadarmo sa hovorí: „Môžeš mnoho vedieť, ale len raz zažiť“ Preto sme deťom v rámci vyučovania literatúry o dramatizácii umožnili vyskúšať si úlohu herca či

bábkoherca. Najprv si vytvorili svoje vlastné bábk, neskôr si s nimi vyskúšali zahrať bábkové divadlo a nakoniec si skúsili i úlohu herca v podobe rozprávkových zvieracích postáv, ktoré dotvorili vhodnou rekvizitou či kúskom kostýmu.

Prečítajte si zopár vyjadrení žiakov 5.B k týmto hodinám:

Na hodinách literatúry sme robili dramatizáciu. Naučili sme sa oživovať bábk a na zopár okamžikov sme sa stali hercami. Dokázali sme si vymyslieť svoju bábk a kostým. Naraz sme boli hercami, dramaturgmi a kostymérmi. Ja obrovský zážitok skúsiť ,a ké to je byť stredobodom pozornosti a hlavnou hviezdou vystúpenia.

/Tereza Vojteková, 5.B/

Ja som sa na chvíľu stal hercom. Zahral som si postavu Losa a Kozorožca.

/Samuel Tarasovič, 5.B/

Hodiny dramatizácie boli super. Na prvej hodine dramatizácie sme priniesli bábk z našej domácej dielne. Ja som vyrobila javajku. Hrali sme s našimi bábkami vymyslené divadlá – bolo to vtipné. Na ďalšej hodine sme si mali priniesť kostýmy Vtedy sme už neboli bábkoherci, ale obyčajní herci v kostýmoch. Bola to veľká sranda. Naučili sme sa texty a hrali sme. Veľa som sa naučila. Boli to pre mňa výborné hodiny.

/Eva Vužňáková, 5.B/

Na hodinách literatúry sme sa učili o bábkach a typoch bábok. Naša pani učiteľka nám dala možnosť si vyskúšať hrať a vyrobiť našu vlastnú bábk. Mali sme všetky druhy – maňušky, javajky, ale aj marionetu. Neskôr sme si zahrali s bábkami a vyskúšali sme si, aké

je to byť bábkohercom a hercom. Každý si doniesol nejaké oblečenie a hrali sme.

/Mária Rđvanská, 5.B/

Mgr. Katarína Pappová



Slovo na záver

V dnešnej dobe je pomerne ťažké nájsť si čas na zamyslenie, na premýšľanie, na objavovanie nových vecí. Ako ste si všimli, svet je plný neobyčajných maličkostí, ktoré objavíme iba vtedy, ak budeme všímaví a nevytvoríme si v mysli hranice, cez ktoré neprejde nič, čo nevieme vysvetliť rozumom. Veríme, že ste sa spoločne s nami nechali unášať Vašou predstavivosťou a jednotlivé literárne texty a ilustrácie Vás zaujali natoľko, že si ich prečítate a pozriete určite ešte raz. Na záver Vás chceme ešte raz vyzvať k tvorbe príspevkov do nášho časopisu. Dúfame, že Vás osloví aj citát od slávneho dánskeho spisovateľa, ktorý sa preslávil svojimi rozprávkami po celom svete a bude medzi nami skrz svoje diela navždy.

„Celý svet je plný zázrakov, na ktoré sme si však tak zvykli, že ich nazývame všednými vecami.“

Hans Christian Andersen

Prajeme Vám veľa síl do posledného štvrťroka v tomto školskom roku!

Redakčná rada

(Zdroj: <https://citaty-slavnych.sk/autori/hans-christian-andersen/>)

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci:

Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Mária Popjaková,

Mgr. Nikola Varcholíková

Žiaci:

Tereza Sepešiová, 5.A; Hana Vorobelová, 7.A; Nina Vašková, 7.A;

Eva Pullmannová, 7.B; Sofia Murčinková, 8.A; Ili Ivančová, 8.A;

Nevena Kraviarová, 8.B; Martin Leško, 8.C; Adam Osadzik, 8.C;

Laura Lindemanová, 8.D